

Bevarandeplan för Natura 2000-området Falsterbo-Foteviken SE0430002 i Vellinge kommun, Skåne

Strandängar vid Foteviken Foto: Eva Ohlsson

Grunduppgifter om Falsterbo-Foteviken

Län: Skåne

Kommun: Vellinge

Läge: 3 km V Vellinge, 10 km SV Malmö

Markägare: Staten, kommunen, privata

Areal: 43327 ha

Skyddsform: Naturresevat

Bakgrund: SPA beslutat av Regeringen 1996–03

Bevarandeplan fastställd och kungjord av Länsstyrelsen i Skåne 2018-12-20 respektive
2018-12-21

Reviderad: 2018–10

Vad betyder Natura 2000?

EU bygger ett nätverk av områden med skyddsvärd natur som kallas Natura 2000. Syftet är att EU:s medlemsländer ska ta ett gemensamt ansvar för att bevara arter och naturtyper som förekommer i Europa. Natura 2000 har tillkommit med stöd av två EG-direktiv; Fågeldirektivet (EU-rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar och Art och Habitatdirektivet (EU-rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992) om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter senast ändrat genom direktiv 2006/105/EG. Nätverket byggs upp av områden som föreslås av regeringen och som antas av kommissionen. Direktiven har sin grund i Bernkonventionen som var först med att rättsligt skydda arter och deras livsmiljöer i Europa. EU-direktiven bygger på nya kunskaper och inför principen att bevara naturtyper för deras egen skull och inte enbart för att de utgör hemvist för vissa arter. Habitat- och fågeldirektivet är EU:s bidrag till bevarandet av den biologiska mångfalden så som det lades fast i Konventionen om biologisk mångfald i Rio 1992.

Sverige har ett särskilt ansvar för att skydda och vårda de områden som är föreslagna att ingå eller som ingår i Natura 2000 och detta regleras i den svenska lagstiftningen i Miljöbalken med tillhörande Förordning om områdesskydd med mera. Det innebär att åtgärder som kan inverka negativt på bevarandestatus för preciserade habitat eller arter inom Natura 2000-området kräver tillstånd enligt miljöbalken med tillhörande förordningar.

Vad är en bevarandeplan?

Till varje område ska det finnas en bevarandeplan. Den ger en beskrivning av området och dess naturvärden och vilken skötsel som behövs för att dessa naturvärden ska finnas kvar långsiktigt. Bevarandeplanen innehåller också en beskrivning av vilka verksamheter och åtgärder som kan hota de arter och livsmiljöer som ska skyddas i Natura 2000-området. Bevarandeplanen innehåller viktig information som används som underlag vid samråd och tillståndsprövningar av verksamheter och åtgärder inom Natura 2000-området. I bevarandeplanen redovisas gränser och fågelarter enligt bästa tillgängliga kunskap. I de fall där ny kunskap har tillkommit, har Länsstyrelsen för avsikt att föreslå dessa ändringar till regeringen när nästa tillfälle ges. Vid tillståndsprövning utgår man ifrån i verkligheten förekommande arter, varför det är nödvändigt att bevarandeplanerna redovisar dessa, även om de inte har hunnit beslutas av regeringen.

Vad är bevarandestatus?

Natura 2000 innebär att alla EU-länder ska vidta åtgärder för att naturtyper och arter som utpekats ska ha *gynnsam bevarandestatus*. Det innebär att man ska försäkra sig om att de utpekade naturtyperna och arterna finns kvar långsiktigt i Europa. För en naturtyp kan *gynnsam bevarandestatus* innebära att man bevarar de strukturer och funktioner som finns i naturtypen och att de arter som är typiska för naturtypen finns kvar i livskraftiga populationer. För en art innebär *gynnsam bevarandestatus* att arten finns i livskraftiga populationer och att förekomsten av dess livsmiljö är tillräcklig. I bevarandeplanen anses fullgod bevarandestatus vara densamma som gynnsam.

Viktigt att tänka på

För att inte skada Natura 2000 områdets naturvärden krävs tillstånd för verksamheter eller åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka miljön i ett Natura-2000 område. Alla som planerar att utföra en åtgärd som man tror kan påverka ett områdes naturvärden ska på ett tidigt stadium kontakta Länsstyrelsen. Det underlättar eventuell tillståndsprövning som Länsstyrelsen ska göra. När det gäller åtgärder på skogsmark ska istället Skogsstyrelsen kontaktas. Bevarandeplanen för ett Natura 2000-område kan revideras när ny kunskap tillkommer eller när förutsättningarna förändras. När bevarandeplanen förändras medför det att den måste fastställas på nytt. Då ges markägare och andra berörda möjlighet att lämna synpunkter. Vid tillståndsprövning är det viktigt att utnyttja den nya kunskapen som finns i reviderade bevarandeplaner även innan arealer och arter har beslutats av regeringen.

Mer information om Natura 2000

Länsstyrelsens hemsida: www.lansstyrelsen.se/skane/n2000
eller telefon 010-224 10 00

Naturvårdsverkets hemsida: www.naturvardsverket.se

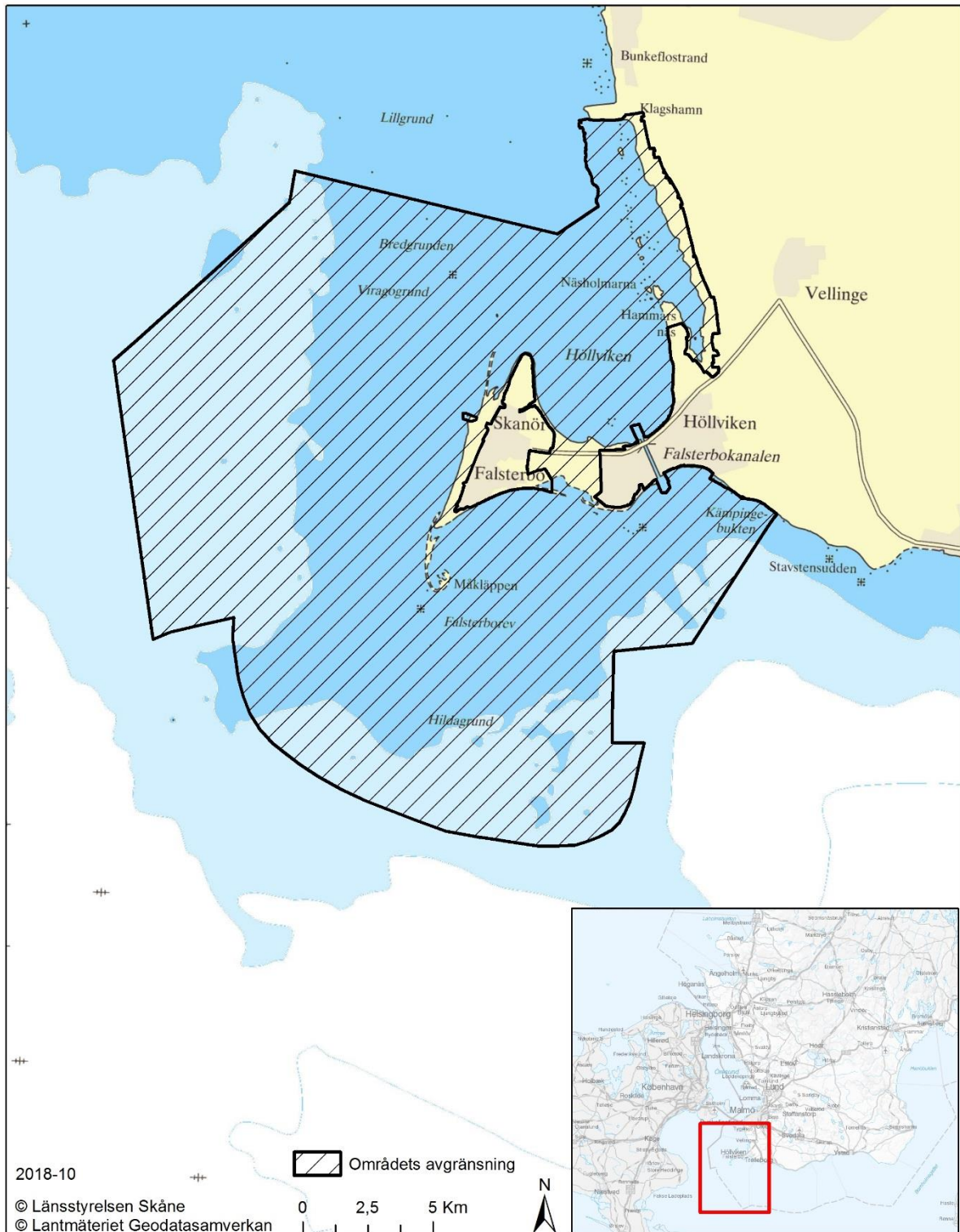
Innehållsförteckning

ÖVERSIKTSKARTA.....	5
OMRÅDESBESKRIVNING.....	6
INGÅENDE FÅGELARTER ENLIGT NATURA 2000.....	8
Bevarandesyfte och prioriterade bevarandevärden	9
Gemensamma bevarandemål.....	10
GEMENSAMMA HOT MOT NATURA 2000-ARTERNA	12
SKYDD OCH BEVARANDEÅTGÄRDER.....	15
Skydd och reglering	15
Prioriterade bevarandeåtgärder	16
Restaureringsåtgärder	17
Övriga åtgärder	17
Löpande skötsel	17
Uppföljning	18
ARTER ENLIGT FÅGELDIREKTIVET	19
REFERENSER.....	43

Översiktskarta

SPA Natura 2000-området Falsterbo-Foteviken, SE0430002

Figur 1. Karta över Natura 2000-området Falsterbo - Foteviken

Områdesbeskrivning

Natura 2000-området Falsterbo-Foteviken utgörs av Sveriges och Skandinaviens sydvästligaste havsområde samt stränderna längs med kusten (figur 1). Området sträcker sig från territorialvattengränsen mot Danmark och in över kusten från Klagshamnsudde i Malmö stad, runt Falsterbohalvön till Fredshög vid Vellinge kommuns sydöstra gräns.

Natura 2000-området Falsterbo-Foteviken är ett unikt och dynamiskt sandvandningslandskap med höga biologiska och geovetenskapliga värden. Det grundna högproduktiva undervattenslandskapet där sandrevlar, sjögräsängar och musselbankar breder ut sig ger förutsättningarna för områdets höga värde för sjöfågel. Kusten karakteriseras av långa vita sandstränder, låglänta hävdade strandängar med inslag av marskland, olika typer av sanddyner och dynvåtmarker som är av stor vikt för häckande och rastade fåglar.

Området gränsar till och överlappar med flera skyddade strand- och havsområden i tre kommuner, Malmö stad samt Vellinge och Trelleborgs kommuner, däribland andra Natura 2000-områden samt till de kommunala naturreservaten Fredshög-Stavstensudde och Klagshamnsudden (beslut senast 2019). Området överlappar med Natura 2000 Falsterbohalvön samt nio statliga naturreservat, där Falsterbohalvöns havsområde är störst. Grundna områden samt stränderna i norr ner till Måkläppen samt landtungan mellan Ljunghusen och Falsterbo är upptagna i våtmarkskonventionen RAMSAR. Området ingår även i Helcom MPA (Marine Protected Areas) som ”Falsterbo Peninsula with Måkläppen”. Naturtyper och arter beskrivs närmre i bevarandeplanen för SCI-området Falsterbohalvön (SE430095) som även är en förvaltningsplan för Helcom MPA Falsterbo Peninsula with Måkläppen (id 111).

Falsterbohalvön befolkades efter senaste istiden och vikingar trafikerade vattnet. På 1200- och 1300-talen fanns en omfattande bebyggelse och under medeltiden var fartygstrafiken intensiv då Skanör-Falsterbo tillhörde Hansans centrala handelsplatser. Välbevarade gamla trävrak är lokaliserade utanför kusten där bevarandeförhållandena är gynnsamma. Naturen är uppskattad för rekreation och friluftsliv och nyttjas under olika delar av året av många olika intressenter.

Falsterbo-Foteviken är ett internationellt erkänt fågelområde och utgör rast-, häcknings-, övervintring- och ruggningsplats för ett stort antal fåglar av många olika arter. Främst för fåglar knutna till strandängs- och havsmiljön som vadare, gäss, sim- och dykänder samt måsfåglar, men även för tättingar, rovfåglar och sträckande flyttfåglar. På Falsterbo fågelstation bedrivs sedan slutet av 1940-talet räkning och ringmärkning av flyttfåglar. Varje höst räknas mer än två miljoner av de cirka femhundra miljoner flyttfåglar som passerar södra Sverige.

Söder om Klagshamnsudden ner till Falsterbohalvön utgörs kusten av ett öppet odlingslandskap med betade strandängar och vassområden. Havet utanför är långgrund med låg exponeringsgrad och med sandiga och dyiga bottenområden. Stora delar av havsbotten är blottlagd vid lågvatten vilket kan vara under långa sammanhängande perioder med högtrycks-

betonat väder i detta område där tidvatten saknas. Vegetationsklädda holmar finns på flera ställen och utgör tillsammans med strandängarna viktiga häckningsplatser, främst för vadarfåglar. De många blocken som sticker upp ovanför vattenytan nyttjas frekvent som rastplats av fåglarna. Landskapet fortsätter obrutet ner till Foteviksområdet och har ett högt ornitologiskt värde. Det långgrundade högproduktiva havsområdet med den rika bottenfaunan är av stor vikt som födosöksområde för de häckande, rastande och övervintrande fåglarna.

Södra och västra delarna av området är mer exponerade och påverkas av hög vattenomsättning, strömmar, vågor och vindar. Landskapets geomorfologiska karaktär förändras ständigt genom omfördelning av sand. Längst i väster av Falsterbohalvön finns säregna våtmarker som uppstått mellan olika dyn- och revelsystem. Här finns mer eller mindre avsnörda grunda havsvikar och laguner omgivna av havsstrandängar och vassruggar. Detta varierande landskap ger viktiga häckningsplatser och gott om skydd för övervintrande simänder. Havsbotten domineras av mjukbotten med och utan makrovegetation. Ålgräs (*Zostera marina*) och andra marina kärlväxter växer längs kusten. Sjögräsängarna hyser en varierad fauna av ryggradslösa djur och småfisk. Fåglar som svanar, gäss och simänder uppehåller sig över de grundaste bottenarna där de betar av vegetationen eller äter av botten-djuren. På de djupare exponerade bottenområdena där sten och grus förekommer finns blåmusslor (*Mytilus edulis*) vilka utgör basföda för övervintrande dykänder. Havsområdet i söder och väster är av nationell såväl som internationell betydelse för ejder (*Somateria mollissima*), och av nationell betydelse för svärta och sjöorre (*Melanitta fusca* och *M. nigra*). För småskrake (*Mergus serrator*) är de norra delarna av avgörande nationell och av stor internationell betydelse. För alfågel (*Clangula hyemalis*) är Falsterboområdet av mer lokal betydelse som övervintringsområde.

På halvön finns Skanörs ljunger som är en kvarleva av ett större ljunghedslandskap. Under varma höstdagar bildas termiker över ljunger vilka nyttjas av flyttande rovfåglar. Under fina dagar i slutet av augusti och september kan 1000-tals rovfåglar ligga i skruvformationer över ljunger för att sen flyga söderut när de har nått önskad höjd. I sydost löper Natura 2000-områdets parallellt med kusten och landområdena innanför utgörs till stor del av betade strandängar och är av vikt för rastande vadar- och sjöfåglar likväl som för övervintrande simänder och gäss.

Antalet häckande vadarfåglar och fåglar knutna till det låglänta välhävade strandängarna har drastiskt minskat sedan början av 2000-talet trots ett utökat skydd och förbättrad skötsel av häckningslokaler. Nergången gäller för ovanliga arter, där svartbent strandpipare försvunnit, likväl som för tidigare vanliga arter som strandskata och tofsvipa. Anledningarna är oklara men kan bero på för stort betetryck, ökad bopredation, ökad exploatering och ökat friluftsliv, men även på förhållandena i övervintringsområden. Uppförande av stängsel för att hålla rovdjur utanför häckningsplatser har förbättrat situationen för till exempel skarfläcka. Havsområdet är av stor betydelse som övervintringsområde för dykänder. Resultat tyder på att området blivit mer betydelsefullt efter byggnationen av vindkraftparken på Lillgrund som tidigare var av yttersta vikt för framförallt ejder men som efter byggnationen förlorat i värde som övervintringsplatser.

Ingående fågelarter enligt Natura 2000

Tabell 1. De fågelarter som ligger till grund för SPA-området Falsterbo-Foteviken. Arternas förekomstform anges liksom deras bevarandestatus inom området. Bevarandestatus indelas i fullgod bevarandestatus (gynnsam bevarandestatus) eller icke fullgod. Bevarandestatusen anses "gynnsam" när: 1. uppgifter om den berörda artens populationsutveckling visar att arten på lång sikt kommer att förbli en livskraftig del av sin livsmiljö, 2. artens naturliga utbredningsområde varken minskar eller sannolikt kommer att minska inom en överskådlig framtid, och 3. det finns, och sannolikt kommer att fortsätta att finnas, en tillräckligt stor livsmiljö för att artens populationer skall bibehållas på lång sikt.

Kod	Svenskt namn	Vetenskapligt namn	Förekomstform	Bevarandestatus	
				Fullgod	Icke fullgod
A002	Storlom	<i>Gavia arctica</i>	Rastar. Övervintrar	X	
A037	Mindre sångsvan	<i>Cygnus columbianus</i>	Rastar, 10-30 ex.	X	
A038	Sångsvan	<i>Cygnus cygnus</i>	Rastar, 50-100. Övervintrar	X	
A045	Vitkindad gås	<i>Branta leucopsis</i>	Häckar, 5-10 par. Rastar, 4000-6000 ex. Övervintrar.	X	
A048	Gravand ♦	<i>Tadorna tadorna</i>	Häckar 110-130 par	X	
A054	Stjärtand ♦	<i>Anas acuta</i>	Häckar sporadisk. Rastar. Övervintrar.	X	
A062	Bergand ♦	<i>Aythya marila</i>	Övervintrar		X
A063	Ejder ♦	<i>Somateria mollissima</i>	Häckar 150 par. Övervintrar 12000 ex.		X
A064	Alfågel ♦	<i>Clangula hyemalis</i>	Övervintrar 2100 ex.	X	
A065	Sjööorre ♦	<i>Melanitta nigra</i>	Övervintrar 150 ex.	X	
A068	Salskrake	<i>Mergus albellus</i>	Rastar, 150-250 ex. Övervintrar.	X	
A069	Småskrake ♦	<i>Mergus serrator</i>	Häckar 15-20 par. Övervintrar 2300 ex.	X	
A075	Havsörn	<i>Haliaeetus albicilla</i>	Häckar 1 par. Rastar, 10-15 ex. Övervintrar		X
A081	Brun kärrhök	<i>Circus aeruginosus</i>	Häckar 1-5 par. Rastar, enstaka.	X	
A082	Blå kärrhök	<i>Circus cyaneus</i>	Rastar, 10-15 ex. Övervintrar enstaka.	X	
A094	Fiskgjuse	<i>Pandion haliaetus</i>	Rastar 5-10 ex.	X	
A098	Stenfalk	<i>Falco columbarius</i>	Rastar, 10-15 ex. Övervintrar, enstaka.	X	
A132	Skärfläcka	<i>Recurvirostra aviosetta</i>	Häckar, 300-440 par. Rastar talrikt.	X	
A138	Svartbent strandpipare	<i>Charadrius alexandrinus</i>	Har häckat. Troligen borta		X

Kod	Svenskt namn	Vetenskapligt namn	Förekomstform	Bevarandestatus	
				Fullgod	Icke fullgod
A140	Ljungpipare	<i>Pluvialis apricaria</i>	Rastar, 5000-10000 ex.	X	
A151	Brushane	<i>Philomachus pugnax</i>	Rastar, 200-400 ex.		X
A157	Myrspov	<i>Limosa lapponica</i>	Rastar, 100-200 ex.	X	
A166	Grönbena	<i>Tringa glareola</i>	Rastar, 200-400 ex.	X	
A190	Skräntärna	<i>Sterna caspia</i>	Häckar, 1-2 par. Rastar, 100-200 ex.		X
A191	Kentsk tärna	<i>Sterna sandvicensis</i>	Häckar oregelbundet. Rastar, 800-1000 ex.	X	
A193	Fisktärna	<i>Sterna hirundo</i>	Rastar, 50-100 ex.	X	
A194	Silvertärna	<i>Sterna paradisea</i>	Häckar, 180-250 par. Rastar, 200-300 ex.	X	
A195	Småtärna	<i>Sterna albifrons</i>	Häckar, 65-78 par. Rastar, 200-300 ex.	X	
A222	Jorduggla	<i>Asio flammeus</i>	Rastar, 5-10 ex. Häckar oregelbundet. Övervintrar, enstaka.		X
A246	Trädlärka	<i>Lullula arborea</i>	Rastar, 30-60 ex.	X	
A255	Fältpiplärka	<i>Anthus campestris</i>	Utgången som häckfågel. Rastar, enstaka.		X
A338	Törnskata	<i>Lanius collurio</i>	Häckar, 0-3 par. Rastar.		X
A466	Sydlig kärrsnäppa	<i>Calidris alpina schinzii</i>	Häckar, 7-15 par.		X
♦ ny art som inte är beslutad av regeringen					

Bevarandesyfte och prioriterade bevarandevärden

Det övergripande bevarandesyftet för Natura 2000-nätverket är att bidra till bevarandet av biologisk mångfald genom att bibehålla eller återupprätta gynnsam bevarandestatus för de fågelarter som omfattas av EU:s Fågeldirektiv.

För det enskilda Natura 2000-området är det överordnade syftet att bevara eller återställa ett gynnsamt tillstånd för arter som utgjort grund för utpekandet av området och genom detta bidra till att upprätta eller upprätthålla en gynnsam bevarandestatus för desamma på biogeografisk nivå.

Prioriterade bevarandevärden:

Syftet med Natura 2000-området Falsterbo-Foteviken är att förvalta och bevara ett unikt havs- och kustområde så att de hävdade strandmiljöerna inte växer igen och så att naturliga dynamiska geomorfologiska och hydrologiska processer bibehålls. Vatten-, strand- och landmiljöer ska ha skydd och skötsel så att de kan fungera som rastnings-, häcknings- och övervintringsområde för en stor mängd fåglar av många olika arter. Särskild prioritet ges till vadarfåglar och övriga våtmarksfåglar, tärnor och sjöfågel som dykänder. Arter knutna till hävdade strandängsmiljöer och våtmarksområden prioriteras före arter som gynnas av områden med högvuxna örter, bladvass, buskar eller träd.

Motivering:

Falsterbo-Fotevikens grunda havsområdet med angränsande hävdade havstrandängar är av internationell betydelse för rastande och häckande flyttfåglar och som övervintringsområde för sjöfågel. Området utgör häckningsområde för vadarfåglar likväl som för andra fågelarter knutna till hävdade strandbetesängar. Vadarfåglarna är beroende av de långgrunda och ofta blottlagda bottarna där de hittar föda och kan rasta ostört. Tärnorna livnär sig på den rikliga förekomsten av småfisk och rastar tillsammans med andra sjöfåglar på de många blottlagda revlarna och större stenarna utspridda längs kusten. En lång rad sjöfåglar betar av eller letar annan föda i de täta sjögräsängarna och havsområdets musselrev ger området internationell likväl som internationell betydelse som övervintringsområde för flera arter av dykänder. Strandlandskapet med laguner och vassruggar ger gott skydd för häckande småfåglar och för övervintrande simänder. Rovfåglar rastar i området under flyttningen och hittar bytesdjur i det öppna och hävdade hedlandskapet.

Gemensamma bevarandemål

Nedan redovisas de bevarandemål som är gemensamma för samtliga förekommande fågelarter. För vissa arter finns även mer specifika bevarandemål och de redovisas för varje art under rubriken "Arter enligt fågeldirektivet".

Förekommande fågelarter ska finnas i livskraftiga populationer och livsmiljön för respektive fågelart ska bibehållas eller öka i området. Fågelarter som behöver väl hävdade

strandområden, samt kust- och sjöfåglar¹ prioriteras och gynnas före brun kärrhök som är knuten till vassområden.

Falsterbo-Foteviken ska utgöra ett bra övervintrings-, rastnings- och häckningsområde för områdets utpekade fågelarter, andra fågeldirektivsarter, rödlistade arter samt andra skyddsvärda fågelarter.

Områdets strandängar ska hävdas, företrädesvis genom bete, för att tillgodose fåglarnas behov av skydd, rast-, födosöks- och häckningsplatser. Strandängarna skall ha ett bete som ger ett mosaikartat fältskikt där tuvor och rator lämnas. Träd och buskar får inte förkomma i sådan utsträckning att de påverkar prioriterade bevarandevärden negativt. Genom restaurering ska arealen lämpliga häckningsmiljöer för vadarfåglar öka.

Havsområdets ska ha en för sitt geografiska läge fortsatt hög eller högre biologisk produktion och mångfald som gynnar marina växter, bottendjur, fisk och utpekade fågelarter.

Vattenkvaliteten ska ha minst god status² inom området.

Mänskliga aktiviteter, verksamheter och vistelser ska inte inverka negativt på förekommande fågelarter eller deras livsmiljöer.

Påverkan från rovdjur eller borövare ska inte vara sådan att den långsiktigt hotar förekommande prioriterade fågelarters bevarandestatus.

Framtida uppföljning av planen kan medföra att nuvarande bevarandemål ändras och att nya mål läggs till.

¹ Hävdade strandängar är en naturtyp upptagen i Art- och habitatdirektivet. Arealen för naturtypen har minskat i takt med förändringar i jordbruket. Detta har bl a gjort att arter knutna till habitatet också minskat, t ex flera arter vadarfåglar. Åtgärder för dessa ska därför prioriteras på bekostnad av arter vars habitat är rikligt förekommande på andra platser.

² Vattenkvaliteten ska enligt Vattendirektivet ha god ekologisk och kemisk status. Enligt Havsmiljödirektivet är kravet att kvaliteten ska vara av god miljöstatus. Direktiven överlappar från strandlinjen till en sjömil utanför baslinjen.

Gemensamma hot mot Natura 2000-arterna

Nedan listas exempel på reella eller potentiella hot mot områdets bevarandevärden. Både sådana verksamheter eller åtgärder som typiskt sett kan förväntas påverka området och mer generellt formulerade hot utgående från vad som kan motverka bevarandemålen. Hoten som anges här påverkar alla eller de flesta av områdets arter. För vissa arter finns mer specifika hot och de redovisas för varje art under rubriken "Arter enligt fågeldirektivet".

De största hoten för områdets Natura 2000-fågelarter är:

Exploatering i eller utanför området

Exploateringsföretag, i eller utanför området, kan förstöra eller skada livsmiljöer och habitat som används för häckning, rastning eller för födosök. Påverkan kan var direkt genom att mark och vattenarealer tas i anspråk, genom påverkan på hydrologi och vattenutbyte, eller indirekt genom påverkan på substratförhållanden och vattenkvalitet som leder till försämrad födotillgång eller -kvalitet för områdets fåglar. Exploatering kan generera buller och vibrationer som direkt kan verka störande på områdets fågelliv men även indirekt genom att påverka viktiga bytesfiskar. Bullerföroreningar kan även verka som barriärer och stänga ute arter, så kallade utestängningseffekter, från livsmiljöer. Ökad belysning som kan verka mycket störande på nattlevande och -flyttande fåglar även ute till havs och längs stränderna. Ökad aktivitet och fler människor, farkoster och maskiner som rör sig i och igenom området kan verka störande eller skrämmande på havs- och landlevande fåglar eller deras föda och göra att fåglar skräms bort eller undviker påverkansområdet, så kallade utestängningseffekter. Exploatering kan även leda till störda samspel, ökad fragmentering och minskad konnektivitet mellan områden och minska ett områdes bevarandevärde. Till exempel är vadarfåglar beroende av stora sammanhängande områden för framgångsrik häckning och övervintrande dykänder av stora störningsfria grundområden där de kan leta efter föda.

Uppförande, drift och avveckling av vindkraftverk och andra konstruktioner i eller utanför området är ett exempel på ett stort och långvarigt exploateringsföretag som kan få långtgående konsekvenser för ett områdes fågelfauna. Områdets redan höga värde som övervintringsområde för sjöfågel har troligen ökat efter uppförandet av vindkraftsparken på Lillgrund.

Andra störningar

Friluftsliv kan verka mycket störande på fågellivet. Människor som stör på olämpliga platser och tider på året kan, liksom lösspringande hundar och katter, ge irreversibla skador på fågellivet liksom vattensporter som vind- och kitesurfing. Till exempel kan tärnor permanent överge sina fleråriga häckningsplatser redan vid en enstaka störning.

Rovdjurs räv, mink, kråkfåglar, brun kärrhök, tornfalk med flera, predation på ägg och ungar påverkar populationerna. Buskar, träd, staketstolpar och andra uppstickande föremål i närheten av häckningslokaler utgöra utsiktsplatser för rovfåglar, som till exempel kråkor, och kan ha stor inverkan på markhäckande fåglar.

Jakt i eller i närheten av häcknings-, vilo- och födosöksområden kan leda till utestängningseffekter.

Fartyg eller andra motordrivna farkoster som framförs i hög hastighet över grunda bottenar, kan verka mycket störande, till exempel genom sin närvaro och genom buller, på fåglar samt riskerar att genom svall eller turbulens förstöra eller försämra viktiga platser för födosök.

Fragmentering och försämrad konnektivitet

Området är ett större sammanhängande område av skyddade låglänta kust- och grunda bottenområden som har en koppling till större och djupare havsområde. Fragmentering av området, till exempel genom exploatering av vissa delar, kan försämra möjligheterna för arter att utnyttja området optimalt eller att sprida sig inom området eller mellan angränsande områden. Många av områdets utpekade fågelarter är beroende av stora sammanhängande områden fria från mänsklig störning. Skötsel som avlägsnar kantzoner och mosaikmiljöer och skapar skarpa gränser mellan olika markslag kan ge försämrad konnektivitet inom området men även försämrad insektsfauna som kan utgöra en viktig födoresurs för områdets fåglar.

Försämrad hävd och överbete

Försämrad eller upphörd hävd av områdets betes- och slåttermarker leder till minskad tillgång på häckningsplatser och födosöksmiljöer. Särskilt missgynnas vadarfåglar som häckar på hävdade strandängarna då dessa har krav på stora sammanhängande hävdade arealer.

För högt betetryck av tamboskap men även överbete av vilda djur som till exempel gås fåglar, liksom för tidigt betessläpp eller slåtter missgynnar fågelfaunan när lämpliga boplatser eller skyddsområden försvinner på grund av för stora områden med för låg vegetation. Ett alltför hårt bete som inte lämnar högre gräsriggar, partier med högre vegetation och tuvor av fjolårsgräs inverkar negativt på fåglarnas häckningsframgång.

Vattenreglering, dikning med mera

Olika former av vattenverksamhet, inom och utanför området, som reglering av vattendrag, dikning och dränering eller förändringar av havets naturliga översvämningsdynamik kan få stora konsekvenser för områdets flora och fauna, inklusive områdets fåglar, genom utökad risk för uttorkning av viktiga småvatten och genom förändring av markkemiska egenskaper. Förändrade hydrologiska och vattenkemiska förhållanden är negativt för många fågelarter. Uppodling av marker är negativt för många arter genom att arealen av livsmiljöer minskar.

Föroreningar och utsläpp

Oljeutsläpp eller läckage av andra förorenande ämnen i samband med olyckor men även operationella³ utsläpp kan orsaka direkta skador på fåglar likväl som långsiktiga, indirekta skador genom påverkan på för fåglarna viktiga födoresurser som till exempel blåmusslor.

³ Operationella utsläpp är mindre, medvetna eller oavsiktliga, men olagliga, utsläpp som, görs i samband med drift inom sjöfart tex i samband med tömning av ballasttankar eller rengöring av oljetankar.

Kemikalier som används i oljebekämpande syfte, så kallade dispergeringsmedel, liksom vissa båtbottnfärger, har skadlig inverkan på marina arter. Ackumulering och spridning av organiska miljögifter och tungmetaller i akvatisk miljö påverkar både bottenfaunan och djur högre upp i näringsväven som fåglar.

Ljud och ljus kan verka som föroreningar.

Eutrofiering

Ökad näringsbelastning kan bidra till att havsområden övergöds och livsmiljöer förloras som födosöksområde. Planktonproduktionen kan öka och siktdjupet minska och fåglar kan få svårare att leta eller fånga föda. Snabbväxande fintrådiga alger kan konkurrera ut sjögräs och makroalger genom påväxt och genom att bilda drivande algmattor. Algmattorna kan hindra fiskar och fåglar från att hitta föda samt planktoniska larvstadier av bottenlevande evertebrater att nå botten vid bottenfällning vilket kan ge sämre födotillgång för fåglar. Syrebrist på bottenarna kan uppstå när algmattorna bryts ner.

Fiske

Fiskeredskap kan ge bifångster av fåglar, marina däggdjur, fåglar och icke-målarter. Varje år fastnar en stor mängd sjöfågel i fiskeredskap. Bottensatta nät medför störst risk, där risken ökar bland annat med ökad maskstorlek. Området är av nationell såväl som internationell vikt för övervintrande sjöfågel och bifångst av utpekade arter inom området kan påverka områdets bevarandevärde och utpekade arters bevarandestatus.

För stort uttag av stor rovfisk orsakar negativa kaskadeffekter i födoväven⁴. Ökad mängd småfisk kan på kort sikt gynna fiskätande fåglar men långsiktiga effekter kan leda till minskade arealer av fåglars livsmiljöer och svårigheter att hitta föda.

Fiske kan leda till utestängningseffekter.

Nedskräpning

Sjöfåglar kan fastna i rep och övergivna fiskeredskap och drunkna. Djur som äter makro- eller mikrokräp hämmas i sin tillväxt och riskerar att svälta ihjäl men kan även skadas genom mekanisk påverkan på inre organ eller förgiftas.

Kunskapsbrist

Om fåglars ekologi och livsvillkor, krav på livsmiljöer och deras skötselbehov.

⁴ Förenklat: Antalet stora rovfiskar minskar vilket leder till att antalet små rovfiskar ökar. Dessa äter av de betande ryggradslösa djuren vilket leder till minskat betestryck på fintrådiga alger och växtplankton vars biomassa ökar.

Skydd och bevarandeåtgärder

Ingrepp som på ett betydande sätt kan påverka miljön i ett Natura 2000-område kräver tillstånd av länsstyrelsen enligt 7 kapitlet 27-29 § miljöbalken. Detta gäller oavsett om ingreppet sker inom eller utanför ett Natura 2000-område. Bevarandeplanen ska också fungera som underlag för bedömningen av om tillstånd behövs och om tillstånd kan ges.

Vid genomförandet av fågeldirektivet utgår man från att alla verksamheter som på ett betydande sätt kan påverka miljön i ett Natura 2000-område kräver tillstånd. Enligt övergångsbestämmelserna krävs inte ett sådant tillstånd för verksamheter som påbörjats före 1 juli 2001 under förutsättning att de vid denna tidpunkt hade tillstånd enligt 9 eller 11 kap miljöbalken (eller motsvarande äldre bestämmelser). De tillståndsgivna verksamheterna skyddas av rättskraften i tillståndet. Syftet med övergångsbestämmelserna var inte att undanta tillståndskravet för framtida förändringar av befintliga verksamheter utan man ville undvika en obligatorisk omprövning av samtliga verksamheter som bedrevs 1 juli 2001. Vid ändringar av verksamheter och vid nyanläggning aktualiseras dock tillståndsplikten.

Staten har det övergripande ansvaret för skötseln av Natura 2000-områden och för att bevarandemålen uppnås. En förutsättning för att nå målen är ett gott samarbete mellan staten och de som ägare eller brukar marken. Om skötseln av ett Natura 2000-område orsakar merkostnader för en markägare eller arrendator kan ersättning eventuellt fås, till exempel miljöersättning för betesmarker. Markägaren kan även skriva skötselavtal med Länsstyrelsen.

Markägare kan eventuellt få rätt till ersättning om tillstånd inte kan ges och Natura 2000 innebär avsevärda begränsningar i pågående markanvändning inom den berörda delen av fastigheten. Ersättning ges dock inte i alla fall t.ex. inte om man blivit nekad att uppföra byggnationer inom Natura 2000-områden. Om skog ska ersättas vill Naturvårdsverket att all skog inom Natura 2000-området ersätts samtidigt så att inte Natura 2000-området har ersatts i vissa delar och inte i andra. Miljöersättning inom betesmarker anses också vara en form av ersättning.

I enlighet med miljöbalkens bestämmelser ersätts inte fiske på allmänt vatten om tillstånd inte kan ges. Fiskerilagstiftningen innehåller inte några bestämmelser om ersättningar för inskränkningar i fiske vare sig på allmänt eller enskilt vatten.

På grund av att fornlämningar finns i området måste alla åtgärder som skulle kunna ha en inverkan på dessa först samrådas med kulturmiljöenheten på Länsstyrelsen Skåne. Exempel är åtgärder så som slyuppdragning eller markberedning.

Skydd och reglering

Förutom en smal remsa söder och öster om Skanörs hamn, en remsa längs södra delen av Klagshamnsudden, små delområden väster om Janstorp, och ett landområde mellan Foteviken och väg 100 täcks Natura 2000-området in av befintliga naturreservat. Förutom naturreservat

omfattas området av andra nationella och internationella skydd och konventioner som våtmarkskonventionen RAMSAR och Helcom MPA. Förordnande om strandskydd gäller maximalt 300 meter från strandlinjen ut i havet och upp på land. Beträdnadsförbud gäller delar av året inom säl- och fågelskyddsområden. Foteviken samt område ut till tre metersdjupkurvan längs kusten upp till Klagshamnssudde är befintligt fiskefredningsområde hela året där allt fiske är förbjudet med undantag av handredskap om fiskemetoden som sådan inte kräver användning av båt samt fiske med ålryssjor. Det är inte tillåtet att bedriva täktverksamhet, muddra, gräva, spränga eller vidta utfyllnad i vattenområdet. Inom området finns restriktioner för fartygstrafik, till exempel fartbegränsningar och det är inte tillåtet att köra eller sjösätta vattenskoter, jetski eller motsvarande farkost annat än i allmän farled.

Förutom för naturreservatet Måkläppen och i viss mån Falsterbohalvöns havsområde tillvaratar de ingående naturreservaten främst bevarandevärde på land. Flera av skötselplanerna för de ingående naturreservaten är i behov av revidering. Länsstyrelsen anser därmed att de nödvändiga bevarandeåtgärderna inte är tillräckligt reglerade i Natura 2000-området.

I Öresund är fisket gemensamt för svenska och danska fiskare, svenska fiskare får fiska på danskt vatten och danska på svenskt. Undantaget är i viss mån fisket innanför ett djup av sju meter. Inom detta område får det andra landets fiskare endast bedriva sillfiske med nät och, under månaderna juli till och med oktober, även krokfiske. Utanför sjumetersgränsen är allt trål- och vadfiske förbjudet inom ett område som i norr begränsas av en linje mellan Elleskilde Hage och Lerberget och i söder av en linje mellan Stevns fyr och Falsterbo fyr.

Naturreservatens bevarandevärde och regleringar för skötsel gäller men det finns ett behov av att reglera fisket för att bättre tillvarata bevarandevärden i marina miljöer.. Länsstyrelsen har framställt en begäran till Havs- och vattenmyndigheten om ändrade regleringar av fisket i marina skyddade områden. Regler som i så fall kommer att införas i fiskerilagstiftningen. Länsstyrelsen har skickat ett förslag om ändrade fiskeregler till Havs- och vattenmyndigheten för vidare handläggning. Förslaget går ut på att bättre tillgodose bevarandevärdena gällande särskilt övervintrande sjöfågel och hotade arter, bland annat genom att minimera riskerna för bifångst av sjöfågel

Prioriterade bevarandeåtgärder

- Fortsatt skötsel av strandmarkerna genom beteshävd där nötkreatur är att föredra samt restaurering av strandmarker som vuxit igen. Nötkreatur är särskilt lämpliga som betesdjur i häckningsområden. Deras sätt att beta ger en struktur på vegetationen som gör det lättare för fåglar att gömma bon. Nötkreatur rör sig heller inte lika mycket som andra djurslag och tenderar därför inte att skada så många bon.
- Reglera betet på ett sätt som maximalt gynnar områdets markhäckande fåglar.
- Fortsatt och kontinuerlig begränsning av bo- och ungpredation på markhäckande fågelarter är viktiga åtgärder för områdets bevarandevärden.
- Se över gällande beträdnadsförbud och uppdaterad dem efter behov.

- Inga åtgärder som påverkar hydrologin eller markvattenbalansen får utföras.
- Reglera fisket genom tillämplig fiskerilagstiftning för att minimera risken för påverkan på bevarandevärdena på grund av bifångst av sjöfågel.
- Lokalisering och uppsamling av förlorade fiskeredskap, samt uppsamling och bortförel av ilandflutet skräp.

Restaureringsåtgärder

- Restaurera ingående strandmarker med dålig eller ingen hävd, och inför därefter företrädesvis betesdrift, nötkreatur är att föredra, så att naturtyper kan utvecklas som förstärker naturvärdena och funktionen för utpekade fågelarter i Natura 2000-området där prioriterade arter är beroende av både land- och havsmiljöerna.
- Inre Foteviken borde ha ett högre betetryck som ger ett mosaikartat landskap samt betas av nötkreatur istället för får. Hägnaderna borde vara större liksom för Gessie ängar.
- Minskat bete i områden där överbete skett. Detta för att öka arealen av attraktiva häckningsplatser för markhäckande fåglar.
- Vassvegetationen längs kusten bör överlag minskas till enstaka mindre ruggar med blå bård eller ingen vass alls i anslutning till strandängar, och fortlöpande röjning bör utföras för att förhindra igenväxning.
- Samtliga revlar i havet bör ha beträdnadsförbud under häckningssäsongen.
- I övrigt se skötselplanerna för naturreservaten i området

Övriga åtgärder

- Skyltar och avgränsningar för beträdnadsförbud ska göras tydliga samt visa rätt information. I flera fall kan skyltar avsedda att synas från havet behöva sättas upp för att hindra landstigningar med potentiellt förödande resultat under häckningssäsongen. Skyltarna ska placeras så risken att de används som utskikspost för borövare minimeras.
- Bestämmelser om beträdnadsförbud liksom hastighetsbegränsningar till sjöss ska införas på sjökorten över området.

Löpande skötsel

Betesmarkerna i området bör i första hand skötas genom betesdrift på så stora arealer och hagar som möjligt. För att gynna markhäckande fåglar bör betessläpp ske sent, helst inte tidigare än 1 juni och gärna senare. Ett mosaikartat utseende på vegetationsstrukturen bör eftersträvas. Det är viktigt att det inte betas för hårt eller för svagt. Markhäckande fåglar ska ha möjlighet att gömma sina bon, men vegetationen får inte bli för hög eftersom markhäckande fåglar då inte utnyttjar området. Bete bör i första hand ske med nötkreatur och sambete med hästar är positivt. Träd, buskar och andra uppstickande höga föremål bör inte finnas i eller i närheten av häckningsområden. Dessa kan användas som utkiksposter av

borövande fåglar och verka avhållande på de markhäckande fåglarnas vilja att använda ett område för häckning (utestängningseffekt).

Boträd, blommande och bärbärande trädslag och buskar bör sparas i lämpliga områden.

Om betesdrift inte är möjlig bör slåtter genomföras och då tidigast 16 juli då de flesta markhäckande fåglarnas ungar är ur bona. Avslagen vegetation bör föras bort. Naturvårdsbränning kan vara aktuellt i vissa områden, men främst som möjlig restaureringsåtgärd.

Om trycket från borövare eller rovdjur är för högt och hotar prioriterade fågelarter bör särskilda jaktinsatser göras.

Särskilda åtgärder, som stängsling med skyddsburar under häckning, kan behöva göras för att främja vadarfåglarnas häckningsframgång.

På de öppna ytorna av Skanörs ljung bör risvegetationen hållas efter för att hålla de gräsbevuxna ytorna öppna. Småvatten ska inte växa igen.

Området bör vid behov städas på ilandflutet skräp. Det är viktigt att undvika att detta görs under häckningssäsongen.

Skötseln av havsdelen som fågelmiljö består i första hand av att se till att de restriktionsområden som finns för naturreservaten till skydd för fågellivet är tydligt utmärkta i fält och att lämplig bevakning finns så att de efterlevs.

Förlorade fiskeredskap, så kallade spökgarn, bör regelbundet lokaliseras och insamlas.

Informationsskyltar ska hållas uppdaterade och stängselövergångar, stigar, parkeringar, etc. bör hållas gott skick för att friluftslivet skall söka sig till dessa.

I övrigt se skötselplanerna för naturreservaten i området.

Uppföljning

Uppföljning av naturtyper och arter inom Natura 2000-områdena kommer att ske med omdrev vart 6:e eller 12:e år beroende på naturtyp och art. Vissa delar av uppföljningen, som t.ex. areal är obligatoriska medan andra delar kan väljas av länsstyrelserna själva. Mer information om enskild naturtyp/art finns på Naturvårdsverkets hemsida.

Arter enligt fågeldirektivet

Nedan anges även om det i området finns något specifikt bevarandemål för eller hot mot en art eller om en art kräver en särskild bevarandeåtgärd. I övrigt se under rubrikerna ovan som redovisar hot och bevarandemål som är gemensamma för arterna. Uppgifter om rödlistning är hämtade från Artdatabankens bedömning år 2015.

Storlom, *Gavia arctica* - A002

Arternas förekomster fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Storlommen häckar över stora delar av landet, dock ej i Falsterboområdet där den enbart rastar och övervintrar. Den övervintrar till störst delen till havs. Den är under dessa perioder beroende av god tillgång på fisk och klart vatten med stort siktdjup. Arten är långlivad med en relativt låg reproduktion. Kullen består av två ägg, som kläcks med relativt stort tidsintervall vilket ofta till att endast en unge växer upp. Arten blir därför känslig för jakt och andra störningar. Storlommen är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål

Artspecifika hot

Lite är känt om hur arten påverkats av de omfattande ekologiska förändringarna i de marina miljöerna kring Europas kuster under senare årtionden, men man kan anta att stora delar av viktiga vinterområden tagits i anspråk för bland annat kommersiellt fiske, sjöfart, sandsugning och vindkraftverk. Storlommen tillhör de fågelarter som bedömts vara sårbara för utbyggnaden av vindkraft. I övrigt antas det att lommarna påverkats av att stora delar av viktiga vinterområden tagits i anspråk för bl.a. kommersiellt fiske, sjöfart, sandsugning och vindkraftverk; med risk för att lommarna störs och undanträngs från viktiga fiskeområden. Vidare är bifångst i fiskeredskap och oljeskador viktiga dödsorsaker.

Störningar från friluftsliv under häckningen. Miljögifter som kvicksilver vid häckning i försurningspåverkade sjöar. Risk för blyförgiftning genom uppluckning av blysänken och blyhagel.

Artspecifika bevarandeåtgärder

-

Mindre sångsvan, *Cygnus columbianus* – A037

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Mindre sångsvan rastar regelbundet under höststräcket. Den häckar på ishavstundran men sträcker under vår och höst via Östersjön till övervintringslokalerna. Under sträcket rastar den vid havskuster och på intilliggande fält och våtmarker. Arten finns i kategorin ej tillämplig (NA).

Artspecifika bevarandemål

-

Artspecifika hot

-

Artspecifika bevarandeåtgärder

-

Sångsvan, *Cygnus cygnus* - A038

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Sångsvanen häckar i grunda, vegetationsrika vatten och rastar och övervintrar på Falsrbohalvön. Den kräver god tillgång på undervattensväxter under häckningssäsongen, liksom lämplig och god tillgång på grön växlighet under vintersäsongen. Arten kräver relativt ostörda områden under sin flyttning och övervintring. Arten har ökat nästan explosionsartat sedan början av 1900-talet, då den närmade sig utrotning på grund av bland annat jakt. Den sydsvenska populationen härstammar sannolikt delvis från svanar som släppts ut från djurparker och fågeldammar. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål

Artspecifika hot

Ingen hotbild finns för närvarande.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Områdena bör ses över regelbundet och anpassas efter eventuella ändringar i hur de nyttjas av sångsvanar och andra andfåglar. I vissa fall kan det vara motiverat att lämna spannmål för att styra svanarna, och på det viset minimera skador på jordbruket.

Vitkindad gås, *Branta leucopsis* - A045

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Vitkindad gås häckar på små, flacka öar där den är skyddad från marklevande rovdjur. Arten fordrar stora, öppna gräsbevuxna ytor för sitt födosök, främst strandängar med kortvuxen eller kortbetad gräsvegetation. Den kräver rast- och övervintringslokaler med gott om lämplig föda (främst gräs) samt möjlighet att övernatta ute på vatten. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål

Artspecifika hot

För närvarande finns inget uppenbart hot mot arten och den svenska populationen fortsätter att växa i storlek. Konflikter med jordbruket uppstår dock tidvis i områden som hyser starka häckningsbestånd och/eller stora mängder rastande vitkindade gäss på väg till eller från sina häckningsområden på ryska tundran.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Områdena bör ses över regelbundet och anpassas efter eventuella ändringar i hur de nyttjas av vitkindad gås. I vissa fall kan det vara motiverat att lämna spannmål för att styra gässen, och på det viset minimera skador på jordbruket.

Gravand, *Tadorna tadorna* - A048

Artens förekomst är ej ännu fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Gravanden är en av våra största änder och den är ganska allmän runt Sveriges södra kuster. Den häckar vid flacka sand- och lerstränder både vid kusten och vid sjöar eller dammar. Paren lever ihop hela livet. Honan gräver en lång gång i en sandbrink som slutar i en håla där boet byggs, men arten kan även häcka i färdiga gångar som grävts av till exempel kaniner. Redan i augusti flyttar de svenska gravänderna tillbaka till sina övervintringsområden, många till Elbes mynning vid tyska kusten. Arten är något av en karaktärsart för de livsmiljöer som finns i Falsterbo- Foteviksområdet där den allmänt häckar. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål

Artspecifika hot

Utdikning och torrläggning av våtmarker. Predation på ungar av mink och rovfåglar.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Skydda och upprätthålla bevarandevärdena i de livsmiljöer där arten häckar.

Stjärtand, *Anas acuta* - A054

Artens förekomst är ej ännu fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Stjärtanden är efter gräsanden den vanligaste simanden på norra halvklotet. Som häckfågel är den en cirkumpolärt holarktisk art med mycket vidsträckt utbredning i både tempererade och arktiska områden. Födan består till väsentlig del av späda växtdelar under en stor del av året, men före och under äggläggning är honorna beroende av högvärdigt animaliskt protein från vattenlevande blötdjur och insekter. I Sverige häckar arten i tre skilda miljöer. På strandängar, skär och vid djupt inskurna havsvikar spritt längs Östersjökusten från Blekinge till Uppland samt i Västerbotten–Norrbotten. I vegetationsrika sjöar är förekomsten gles i Götaland, mer spridd men likväl fåtalig i Västerbotten och kanske också i Norrbotten där den anses ha minskat starkt på senare tid. Vid vegetationsrika myrar och näringsfattiga sjöar häckar den i ett vidsträckt område nedom fjällen från Dalarna till Torne lappmark, från skogslandet upp till fjällbjörkskogen. Från landets troliga ”huvudbestånd” i fjällen saknas uppgifter om beståndsutvecklingen, vilket är en besvärande kunskapsbrist. Arten är bedömd som nära hotad (NT) och rödlistad.

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika hot

Kunskapsbrist. Minskad betesdrift. Eutrofiering. Jakt längs flyttvägarna

Artspecifika bevarandeåtgärder

-

Bergand, *Aythya marila* - A062

Artens förekomst är ej ännu fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Bergand förekommer främst i fjällområdet, men återfinns också längs ostkusten. Som helhet bedöms den svenska bergandpopulationen ha minskat med minst 10 % de senaste 20 åren. På svenska rast- och vinterområden ligger bergänderna dagtid ofta i skyddade kustområden i

vikar och vid hamnar, varifrån de om natten flyger ut till födosöksområden till havs, i regel till områden grundare än 10 meter med god tillgång på musslor. Arten är bedömd som sårbar (VU) och rödlistad.

Artspecifika bevarandemål

Falsterboområdet ska utgöra ett säkert övervintringsområde med god födotillgång av musslor. I övrigt se gemensamma bevarandemål

Artspecifika hot

Problem med störningar på häckningslokalerna samt invandring av mink. Bergandens vana att under vinterhalvåret koncentreras i mycket stora flockar till ett fåtal lokaler vilket gäller framför allt i övervintringsområdena i Danmark, Tyskland, Polen och kring Nordsjön, ofta i anslutning till trafikerade farleder eller hamnar, medför att arten kan drabbas hårt av oljeutsläpp eller andra former av utsläpp. I Sverige är berganden formellt fredad från jakt sedan 1988. De flockar som finns i Danmark under jaktperioden är mycket stora och få, men det är ytterst svårt för jägarna att komma inom skotthåll för dessa fåglar.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Det är väsentligt att ett tillräckligt antal störningsskyddade häckningsöar finns tillgängliga längs ostkusten. Det är viktigt att bergänder inte faller av misstag under jakt på lovliga dykänder.

Ejder, *Somateria mollissima* – A063

Artens förekomst är ännu ej fastställd i regeringsbeslut

Beskrivning

Ejderen är vår största dykand och dyker lätt ner till 18 till 20 meter som avgränsar området för att leta föda. Ejderen är helt bunden till kustområden och häckar längs hela Sveriges kust, dock mer sparsamt längst i norr. Den föredrar öar men häckar även på halvöar och havsstrandängar men undviker områden med fyrfota rovdjur. Södra Öresund är ett mycket viktigt område för arten både under häckningen och som övervintringsområde. I Öresund sker en stor del av häckningen på Saltholm där 4800 bon räknades 2010. Äggen kläcks synkront efter 25-28 dygn och redan som mycket unga simmar honan med ungarna över till den svenska sidan där ungarna växer upp. Efter ca 70 dygn är ungarna flygga. Merparten av de svenska ejdrarna övervintrar i danska vatten men vattnen i södra Öresund och havsområdet runt Falsterbohalvö är av internationell betydelse som övervintringsområde för den baltiska populationen och av mycket stor betydelse för den svenska. Ett något mindre antal övervintrar i södra Östersjön och på den svenska västkusten. Tidig vår, framförallt under en koncentrerad period i början av april, lämnar de sina övervintringsområden och flyttar till häckningsområdena. Ejderns föda består huvudsakligen av musslor, framförallt blåmusslor, men även kräftdjur och enstaka fiskar fångas. Små ungar lever av kräftdjur, små mollusker och insekter.

Arten har tidigare varit bedömd som livskraftig (LC) men är sedan 2015 bedömd som sårbar (VU) och rödlistad på grund av den kraftiga nergången.

Artspecifika bevarandemål

Målet är att ejdern ska finnas kvar i livskraftiga populationer och dess utbredningsområden och livsmiljöer ska inte minska. Ejdern ska fortsätta att häcka i området samt övervintra i stort antal i området där vattenkvaliteten ska var god med bra siktförhållanden och de skall ha god tillgång på högkvalitativ föda i form av musslor och en störningsfri miljö.

Artspecifika hot

Arten ökade fram till 1990-talet men har därefter av okänd anledning minskat kraftigt. Starka belägg finns för att en ökad predation av havsörn och mink på ruvande honor leder till både försämrat häckningsresultat, ökad dödlighet och till sned könsfördelning. Ytterligare anledning till populationens nergång kan bero på försämrad tillgång och/eller kvalitet på blåmusslor vilket i sin tur leder till en försämrad kondition hos ejderhonorna som gör att det inte kan häckas varje år. Brist på vitamin B1 (tiamin) hos ejder och andra kustfåglar är känt från studier i Stockholms skärgård. Bristen medför neurotoxisk överdödlighet och reproduktionsstörningar. I många områden konstateras ytterst få ungar per kullar där det tidigare var vanligt förekommande. Anledningen till den stora dödligheten hos ungar är oklar. Förklaringar kan vara födobrist för ungarna som i stor utsträckning äter samma föda som mindre predatoriska fiskarter, vilka ökat i antal. En ökad predation på ungar från trutar kan vara en annan anledning. Fiske, där många individer blir bifångst i stormaskiga nät, miljögifter och habitatförstörelse är exempel på hot med stor negativ påverkan, liksom mänsklig störning i häcknings- och övervintringsområden. Falsterbo-Fotevikenområdets betydelse som uppehålls- och övervintringsområde har troligen ökat efter uppförandet av vindkraftsparken på Lillgrund, som tidigare var en viktig uppehållsplats.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Mink och andra potentiella borövare bör hållas efter i häckningsområdena liksom trutar i uppväxtområdena. Eventuell jakt på arten bör begränsas till hanarna. Fisket med stormaskiga bottensatta nät bör inte förekomma under sjöfåglars rastnings- och övervintringsperioder. Musselbankarna i och i närheten av Natura 2000-området bör skyddas från verksamheter som kan skada dem och ejderns behov av födosöksområden i form av musselbankar måste beaktas vid planering av eventuella vindkraftverksparkar.

Alfågel, *Clangula hyemalis* - A064

Artens förekomst är ej ännu fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Alfågeln är en liten dykand med cirkumpolär utbredning i arktiska och högarktiska områden. Huvuddelen av det europeiska beståndet häckar på tundraområdena i Ryssland och den är en fåtalig häckfågel i Sverige. Mycket stora mängder alfågel, huvudsakligen från den ryska

tundran, övervintrar i egentliga Östersjön. De övervintrande fåglarna är koncentrerade till ett mindre antal grundområden och utsjöbankar, och den ses endast sparsamt under vintern i Falsterbo-Fotevikenområdet. Under häckningssäsongen är alfågeln mycket specialiserad på att äta långsamsimmande kräftdjur, insekter och snäckor och man hittar den vid fisktomma sjöar där det finns gott om dessa bytesdjur. På övervintringsplatserna dyker alfågeln regelbundet ner till 30 meters djup där den letar föda. Vinterfödan består främst av blåmusslor, hjärtmusslor och östersjömusslor men även av vattengråsuggor och märkräftor. Alfågeln är bedömd som livskraftig (LC) i sina häckningsområden men som starkt hotad (EN) och rödlistad i sina övervintringsområden.

Artspecifika bevarandemål

Målet är att alfågeln ska finnas kvar i livskraftiga populationer och dess utbredningsområde och livsmiljöer ska inte minska. Övervintringsområdena ska vara säkra, ha god vattenkvalitet och bra siktförhållanden. Föda ska finnas i tillräcklig utsträckning av hög kvalitet. Falsterbo-Fotevikenområdet ska utgöra ett säkert övervintringsområde med god födotillgång i form av musslor av hög kvalitet.

Artspecifika hot

Koncentrationen av fåglar i stora flockar i ett fåtal i vinterområdena gör att arten mycket känslig för störningar i övervintringsområdena och arten har drabbats mycket hårt av illegala oljeutsläpp, så kallade operationella utsläpp, till havs där tidvis hundratals fåglar dött. Samtidigt är kunskapsbristen stor om vad som händer med fåglarna i övervintringsområdena. Tusentals alfåglar drunknar varje år i fiskenät.

Ett stort hot är inplantering av fisk i fisktomma sjöar i häckningsområdena i fjällkedjan. Fisken konkurrerar med fåglarna om födan och alfågeln riskera försämrad eller utebliven reproduktion på grund av födobrist.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Arbeta internationellt mot illegala utsläpp av olja liksom för att förhindra oljeutsläpp orsakade av olyckor där bättre kontroll och uppföljning av gällande regler för oljetransporter och tankrengöring bör införas för att minimera riskerna för oljeskador. Arbeta för begränsat fiske i övervintringsområdena för att minimera bifångst i nät. Musselbankarna i och i närheten av Natura 2000-området bör skyddas från verksamheter som kan skada dem. Inte plantera in fisk i fisktomma sjöar i häckningsområdena.

Sjörre, *Melanitta nigra* - A065 och Svärta, *Melanitta fusca* - A066

Artens förekomst är ej ännu fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Båda arterna häckar i Sverige vid sjöar i fjälltrakterna samt i fjällens vide- och björkzoner från norra Dalarna till norra Norrbotten medan svärtan även häckar vid bräckt vatten i Östersjöns skärgårdar. Svärta häckar även i mindre antal på Gotland och längs Finska- och Bottniska

viken samt i norra Skåne och i Blekinge. Båda arterna övervintrar till havs och längs kusterna i södra Östersjön där Falsterbo-Fotevikenområdet pekats ut av nationell betydelse för båda arterna. Sjöörren är bedömd som livskraftig (LC) medan svärtan är bedömd som nära hotad (NT) och rödlistad

Artspecifika bevarandemål

Övervintringsområdena ska vara säkra och föda ska finnas i tillräcklig utsträckning av hög kvalitet där Falsterbo-Fotevikenområdet ska utgöra ett av dessa områden. I övrigt se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika hot

Precis som för andra sjöfåglar som övervintrar till havs i stora flockar är illegala och oavsiktliga oljeutsläpp ett allvarligt hot. Storskalig anläggning av vindkraftparker kan få negativa effekter för artens ruggning och övervintring. Svärtans sena häckningsvanor gör den mer utsatt för minkens predation än arter som häckar tidigt.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Arbeta internationellt mot illegala utsläpp av olja liksom för att förhindra oljeutsläpp orsakade av olyckor där bättre kontroll och uppföljning av gällande regler för att minimera riskerna för oljeskador. Svärtans behov av födosöksområden och ruggningsområden måste beaktas vid planering av framtida parker med vindkraftverk. Musselbankarna i och i närheten av Natura 2000-området bör skyddas från all exploatering.

Salskrake, *Mergellus albellus* - A068

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Salskraken vistas ofta vid skogsomgärdade tjärnar eller vid risiga sjö- och älvstränder med skyddande skog. Den häckar i hålor som gamla spillkråkebo i holkar eller i ihåliga stubbar i norra Skandinavien och i Sibirien, där den har sitt centrala utbredningsområde. Boplatsen kan ligga långt ifrån vatten och områden där honorna söker efter föda kan därför ligga långt från boplatsen. De verkar återkomma till samma boplats år efter år. Utanför häckningstiden lever salskraken ett utpräglat socialt liv. Födan utgörs av mollusker och vatteninsekter samt till liten del av småfisk. I Sverige övervintrar Salskraken med åtskilliga tusen individer längs grunda kuster i södra delarna av landet. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika hot

I delar av artens centrala häckningsområden i Sibirien är föroreningsgraden från gruvindustri hög. Jägarnas bristande artkunskaper medför att många unga salskrakar skjuts under hösten då de sällskapas med vigg och knipa. Ganska ofta fastnar salskrakar i fisknät och drunknar, speciellt på våren innan sjöarna är helt isfria. Det ökande friluftslivet, speciellt kanotning och fritidsfiske kan vara ett störningsmoment under perioden då ungarna är små. Skogsbruket har utarmat tillgången på naturliga bohål och nytillskottet är mycket begränsat. Mink, mård, mer ovanligt även hermelin, dödar ruvande honor och mink kan snabbt utplåna en ej flygg ungvull. Salskraken övervintrar ofta i hamnar och liknande områden, vilket medför risk för giftexponering och oljeskador. Eftersom arten vintertid uppträder i stora ansamlingar på ett förhållandevis få ställen kan föroreningar och miljögifter slå hårt mot arten.

Artspecifika bevarandeåtgärder

-

Småskrake *Mergus serrator* - A069

Arternas förekomst är ej ännu fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Småskraken häckar vid kusten och i sjöar från Skåne till Norrbotten, mer sällan vid sjöar i Skåne. Den häckar sent, äggen läggs i slutet av maj eller början av juni och ungarna kommer ibland inte fram förrän in i juli. Paren häckar ensamma eller i grupp i små kolonier ofta på öar eller holmar. Boet byggs nära vatten och placeras i skydd av någon sten eller under en buske, bland träd- eller buskrötter. Arten har, precis som ejdern, ofta kollektiv omvårdnad om ungarna. Arten livnär sig på småfisk och kräftdjur som flera individer fiskar tillsammans genom att på en rad, sida vid sida, jaga fisken mot stranden. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika hot

Eftersom småskraken är beroende av klara vatten för att kunna fiska är grumling av vattnet där den letar föda negativ för arten. Marklevande predatorer som mink kan ha en negativ inverkan liksom miljögifter som den kan få i sig via födan.

Artspecifika bevarandeåtgärder

-

Havsörn, *Haliaeetus albicilla* - A075

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Havsörnen är till stor del knuten till vatten, kustområden, större insjöar och vattenmagasin, för sitt födosök. Under häckningssäsongen består dess byte av fisk och fågel men den tar även medelstora däggdjur. Under övriga delar av året är andelen kadaver förhållandevis stor. De bygger stora, omfångsrika och tunga bon och kräver därför kraftiga gamla träd, i första hand tall, för boets placering. Botrådets medelålder längs ostkusten under 1970- och 80 talet var 160 år. Paren lever i livslånga förhållanden och bona återanvänds år efter år. Arten ses frekvent i Falsterbo-Fotevikenområde där den framförallt rastar och övervintrar.

Vinterstammen i Sverige består även av fåglar från Finland och Ryssland, och i låg utsträckning även av fåglar från Norge och då uteslutande av ej köns mogna fåglar.

Avläsningar av ringmärkta häckfåglar visar att hemortstroheten är mycket stark. Kontroller av ringmärkta häckfåglar under 25 års tid har hittills inte kunnat påvisa något utbyte mellan populationerna vid den svenska kusten och Lappland, inte heller mellan Lappland och Norge eller mellan Sverige och Tyskland eller Polen. Denna starka hemortstrohet innebär att en utgångspunkt i förvaltningen måste vara att delbestånden ska vara självbärande. Arten är bedömd som nära hotad (NT) och rödlistad.

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika hot

Havsörnarna har varit starkt påverkade av miljögifter som PCB och det finns ”nya” miljögifter som åter kan förvärra situationen. Till exempel vet man ännu inte hur och om bromerade flamskyddsmedel påverkar organismerna i havsmiljön och hur dessa ämnen transporteras uppåt i näringsväven. Avverkning av stora gamla träd och för kraftig avverkning i områden med boträd har stor inverkan på havsörnarnas häckningsframgång liksom annan exploatering i vistelseområden som gör att livsmiljöer tas i anspråk eller där ökat friluftsliv inverkar störande. Vindkraftverk är ett hot. Amerikanska studier visar på risken för kollisioner med rotorblad där vindkraft byggts i anslutning till vistelseområden för havsörn. Illegal förföljelse som fortfarande förekommer.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Boplatser för havsörn bör alltid skyddas från skogsbruksåtgärder genom naturvårdsavtal eller liknande. Under häckningsperioden 1 januari–15 augusti bör ingen avverkning eller annan störande verksamhet, som till exempel jakt, ske närmare än 500 m från boplatserna.

Skogsbilvägar, vandringsleder eller raststugor bör ej anläggas närmare än 500 m. Vid slutavverkning bör en skyddszon på 100 m runt boplatserna lämnas intakt. För att trygga en succession av lämpligt boträd för kommande generationer av havsörnarna behöver ett betydligt större antal s.k. evighetsträd sparas vid avverkningar redan idag. Kusträckor som är viktiga

häckningsområden eller övervintringsområden bör inte tas i anspråk för lokalisering av vindkraftparker. Stödutfodring under vintern medför en förhöjd överlevnad och hade en avgörande betydelse för att rädda beståndet när det var akut hotat. Idag finns inte detta behov på samma sätt, men en fortsatt förhöjd överlevnad genom vintermatning medför att arten mycket snabbare kan återkolonisera de områden som den försvunnit ifrån.

Brun kärrhök, *Circus aeruginosus* - A081

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Brun kärrhök häckar sällsynt i området under maj-augusti. Den förekommer även som rastfågel. Den är starkt knuten till vassrika eutrofa vattenområden och behöver en rik tillgång på vass för att bygga sitt bo i. Brun kärrhök jagar fågelungar, smågnagare och ibland även fisk och ägg. Jaktutflykter över åker- och ängsmark kan utsträckas åtskilliga kilometer från boplatser. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Målet är att arten ska finnas i området men den har ett krav på häckningsmiljö som inte är förenligt med andra prioriterade arter. Arten ska främst kunna använda området för födosök.

Artspecifika hot

Ur en nationell synvinkel finns inget direkt hot mot beståndet. Minskad tillgång på bladvass kan försämra artens möjligheter att hitta bra boplatser.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Arten har delvis andra krav på livsmiljö än de arter som prioriteras i detta Natura 2000-område. Inga särskilda åtgärder bedöms därför kunna utföras för den. Ny kunskap kan göra att särskilda åtgärder behövs utföras.

Blå kärrhök, *Circus cyaneus* - A082

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Blå kärrhök häckar numera enbart i norra Sverige men rastar i området både höst och vår och ett lågt antal övervintrar. Förutsatt att födotillgången är god kan blå kärrhök häcka framgångsrikt i öppen mark av sinsemellan mycket olika karaktär. Boet byggs alltid på marken i lågvuxen, tät vegetation; på myrar, hyggen, i kraftledningsgator, kärr eller på hedar men även i vassjöar samt i unga barrskogsplanteringar, i vide- eller björksnår eller t.o.m. i sädesfält. Artens utbredning och status i Sverige är ofullständigt känd. Den kraftiga nergången i Syd- och Mellansverige under 1960-talet sammanfaller med tiden för kvicksilverkatastrofen som drabbade en mängd fågelarter knutna till jordbrukslandskapet. Blå kärrhök har dock, i

motsats till ett flertal andra drabbade arter, inte återhämtat sina positioner i södra Sverige trots en förbättrad biocidsituation. Arten är bedömd som nära hotad (NT) och rödlistad.

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika hot

Ingen hotbild bedöms föreligga i området. På sikt bör större inventeringsinsatser och viss forskning rörande blå kärrhöks ekologi ske.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Inga särskilda bevarandeåtgärder behövs nu men efter forskning kan specifika bevarandeåtgärder uppkomma.

Fiskgjuse, *Pandion haliaetus* - A094

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Fiskgjusen häckar i anslutning till vatten över större delen av landet men utnyttjar bara Falsterbo-Foteviksområdet för att rasta i. De bygger vanligen sitt stora risbo i toppen av en plattkronad, kraftig tall med utsikt över omgivningen. En majoritet av boplatserna påträffas i anslutning till sjö, vattendrag eller kust. De lever enbart av fisk och är därför beroende av tillgång till öppet vatten. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika hot

Tillgången på lämpliga boplatser är begränsande. Grumling och försurning av vattenområden och mänsklig störning av arten är andra hot.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Äldre träd, lämpliga för boplacering, bör medvetet sparas. Likaså bör boplatstformar sättas ihop.

Stenfalk, *Falco columbarius* - A098

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Stenfalken är en småfågelspecialist som häckar i anslutning till öppna, småfågelrika barrskogar i Norrland. Området utnyttjas som födosöksområde främst under flytten på vår och höst. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika hot

Inga hot föreligger inom området.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Inga bevarandeåtgärder krävs för närvarande.

Skärfläcka, *Recurvirostra avosetta* - A132

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Skärfläckan försvann som häckfågel i Sverige i mitten av 1800-talet men återkoloniserade i slutet av 1920-talet och häckar nu stabilt i de södra delarna i landet. Den häckar i kolonier under april till juni. Arten kräver stora sammanhängande områden och de bästa häckningslokalerna omgärdas av öppna välhävdade strandängar. Boet placeras ofta nära vattenlinjen på låglänta strandängar, i tångvallar eller på sandrevlar. Arten behöver ha stora födosöksområden med grunt vatten och sandiga eller gyttjiga bottenar. Näbbens utseende och rörelsesätt vid proviantering utgör en specialisering för att fånga havsborstmaskar i strandvattnets dyskikt.

Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Målet är att arten ska fortsätta förekomma som häckande och öka i antal.

Artspecifika hot

Störning i form av ökad båttrafik, expanderande friluftsliv och fritidsfiske. Störningar har resulterat i att många häckningar misslyckats. Upprepade störningar kan orsaka att hela kolonier överges. Inom Falsterbo-Foteviken utgör predation på ägg och ungar av kråkor och räv är ett stort hot mot arten. Försämrad hävd kan leda till att viktiga häckningsplatser försvinner. Över 90 % av de i Europa övervintrande skärfläckorna samlas på endast tio lokaler. Om kvaliteten i något av dessa områden försämras kan det få stora följder för arten.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Beträdnadsförbud och andra begränsningar av friluftslivet bör råda under häckningstiden, 1 april till 15 juli även i potentiella häckningsbiotoper, strandängar, gräsholmar och sandrevlar, i tidigare häckningsområden eller där de har stora möjligheter att nyetablera sig.

Vandringsleder och fågeltorn bör komplettera skyddsbestämmelserna så att det ökande rörliga friluftslivet kanaliseras. Stigar och leder bör ej passera närmare än 500 m från häckningslokaler. Røjning eller hävd för att förhindra igenväxning i häckningsmiljöer. Strandnära vattensamlingar ska bibehållas och området kring dem betas. Eftersom skärfläckorna är koncentrerade till ett fåtal övervintringsplatser är det viktigt att Sverige verkar internationellt för ordentligt skydd av dessa.

Svartbent strandpipare, *Charadrius alexandrinus* - A138

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Den svartbenta strandpiparen häckade tämligen allmänt i sydvästra Skåne under större delen av 1800-talet och dessutom på flera platser längs västkusten upp till Göteborg, samt åtminstone vid sekelskiftet på Ölands södra udde. Under 1900-talet har arten häckat tillfälligt i Skälderviken, på Öland, söder om Halmstad och vid Landskrona men har under senare tid varit inskränkt till ett par lokaler på Falsterbohalvön och i Foteviken i sydvästligaste Skåne där den senast häckade 2006. Arten bedöms som nationellt utdöd (RE)

Artspecifika bevarandemål

Att arten skall återetablera sig som häckfågel i området.

Artspecifika hot

-

Artspecifika bevarandeåtgärder

På de få lokaler i sydvästra Skåne där arten fortfarande har potentiella möjligheter att häcka bör ett generellt beträdnadsförbud införas under tiden 1 april till 31 juli. Predationskontroll i potentiella häckningsområden. En visad nära koppling med populationen i Vadehavet gör det angeläget att förbättra skyddet av arten i Tyskland och Danmark, vilket på sikt kan förbättra möjligheten till återetablering i sydsverige.

I övrigt se gemensamma bevarandemål.

Ljungpipare, *Pluvialis apricaria* - A140

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Ljungpipare häckar på större myrar från Småland upp till norra Norrbotten. Arten kräver stora, sammanhängande öppna områden för sin häckning. Den har häckat i Skåne men mycket

tyder på att den är utgången som häckfågel i Skåne. Ljungpiparen rastar regelbundet i området under flytten, särskilt på höstarna. De samlas då i stora flockar, gärna på öppna jordiga åkrar i jordbrukslandskapet där den tillbringar mycket tid samt på betade ängar. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Målet är att den fortsätter förekomma som rastande.

Artspecifika hot

Igenväxning av öppna områden, dikning, fragmentering av öppna marker.

Artspecifika bevarandeåtgärder

-

Brushane, *Calidris pugnax* - A151

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Brushanen häckar i Sverige i två helt olika typer av miljöer; i södra Sverige på betade strandängar och sankta områden samt på starrmyrar i taiga och lågalpin tundramiljö i norr. I bra häckningsmiljöer i söder finns en mosaik av gräs- och starrmarker, öppna dy- och jordtytor och grunda vattensamlingar. Hanarna lockar till sig honor, ”spelar”, på en gemensam plats, företrädesvis på låga upphöjningar i terrängen. Arten har ett relativt stort arealkrav. Som rastlokaler nyttjas öppna områden med grunt vatten och sandiga eller gyttjiga bottnar, men även översvämmade åker- eller betesmarker. Brushane rastar i området under vår och höst (april-oktober). Brushanen har troligen tidigare häckat i området. Arten är bedömd som sårbar (VU) och rödlistad.

Artspecifika bevarandemål

Målet är att öka arealen möjliga häckningsmiljöer, genom restaurering, för att försöka få tillbaka arten som häckande.

Artspecifika hot

Upphörd hävd, markavvattning, invallning av fuktiga strandängsmiljöer, samt fragmentering av häckningsmiljöer eftersom arten har ett relativt stort arealkrav på sammanhängande områden.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Restaurering i form av borttagande av vass och utökat bete för att erbjuda arten de större arealer av lämpliga häckningsmiljöer som den behöver.

Myrspov, *Limosa lapponica* - A157

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Myrspov häckar i arktiska lågfjällområden. Under rastningen vår och höst söker den sig till kuster med grunda våtmarksmiljöer utan högre vegetation. Den kan se i området från mars till maj och åter under juli till september. Enstaka exemplar övervintrar i området. Arten är bedömd som sårbar (VU) och rödlistad.

Artspecifika bevarandemål

Arten ska förekomma som rastande.

Artspecifika hot

Myrspov är mest känslig under häckning, och eftersom den huvudsakligen bara rastar i området finns inget direkt hot.

Artspecifika bevarandeåtgärder

-

Grönbenan, *Tringa glareola* - A166

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Grönbenan häckar på myrar, sankar sjö- och älvstränder, från norra Skåne och norrut till finska gränsen. Under flytten vistas den ofta i mindre flockar vid våtmarker och kustområden. Grönbenan är en vanlig rastare i området under höstflytten, framförallt i juli och augusti. Den är fåtalig men regelbunden även under vårsträcket. Under flyttningen söker den sig till öppna kusttrakter. Arten kräver tillgång på öppet vatten och dyiga stränder. Sedan mitten av 1980-talet har grönbenan gått kraftigt tillbaka i södra Sverige troligen på grund av utebliven hävd. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

-

Artspecifika hot

Utebliven hävd. Dikning och torrläggning av våtmarker.

Artspecifika bevarandeåtgärder

-

Skräntärna, *Hydroprogne caspia* - A190

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Skräntärnan är världens största tärna med en storlek likt en gråtrut. Den utmärker sig genom grov klarröd näbb och svart hätta i kontrast till vit kropp. Den häckar på mindre skär, öar och grusrevlar, antingen solitärt, några få par tillsammans eller i större kolonier. I Sverige förekommer den främst längs ostkusten från Blekinge till Uppland. I västra Sverige är arten en mycket ovanlig häckfågel men några enstaka par häckar inom Falsterbo-Fotevikenområdet. Åtskilliga rastar under sensommaren, på sin väg till Medelhavsområdet och tropiska Västafrika. Arten äter uteslutande fisk och livnär sig på till exempel sill och abborre. Arten är bedömd som nära hotad (NT) och rödlistad.

Artspecifika bevarandemål

Arten ska häcka i större antal i övrigt se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika hot

Skräntärnan är känslig för störning under ruvningstiden och kan överge sin häckningsplats om de blir störda. Förekomst av mink kan bli ödesdiger och exempel finns på hur minkangrepp har fått kolonier att flytta och helt överge ett område. Ungarna har på flera håll drabbats av en okänd sjukdom med hög dödlighet. På sin väg till övervintringsområdena förekommer även helt onödigt skydds jakt på arten i mellan- och sydeuropa liksom att den jagas i övervintringsområdena. Miljögifter är ett hot mot artens överlevnad. En ökad användning av DDT inom skräntärnans övervintringsområden har påvisats vilket kan innebära att tärnorna får i sig miljögifter under vintern och för dessa med sig till häckningsområdena i Östersjön, vilket kan påverka reproduktionsframgången.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Begränsat friluftslivet i och i närheten av häckningsområdet. Vidta åtgärder mot borövare särskilt mink. Internationellt arbete för att få bort skydds jakten inom flyttningområdet samt för förbättrade förhållanden i övervintringsområdena.

Kentsk tärna, *Sterna sandivicensis* - A191

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Kentsk tärna häckar i kolonier, oftast tillsammans med skrattmåsar, längs havskuster på störningsfria låga, sandiga öar utan högre vegetation. Arten är en relativt ny fågelart i Skåne och häckade i början av 1900-talet på Måkläppen men kolonien flyttade därifrån till Foteviken och fanns där fram till slutet av 1970-talet och häckar nu oregelbundet. Födan består huvudsakligen av fisk som fångas på större djup än vad som är regel bland övriga svenska tärnor. De vuxna fåglarna flyger regelmässigt upp till 20–30 km från häckplatserna

för att fiska. Kentsk tärna rastar numera bara i området under vår- och höstflyttning. Arten har under de senaste 30 åren minskat kraftigt längs den svenska kusten. Arten är bedömd som sårbar (VU) och rödlistad.

Artspecifika bevarandemål

Målet är att den fortsätter förekomma som rastande men det ska finnas förutsättningar för arten att återkomma som häckfågel.

Artspecifika hot

Arten är extremt känslig för störning under häckningen. Störning i form av ökad båttrafik, expanderande friluftsliv, handredskapsfiske och fritidsfiske. Det finns exempel på att ett enda besök under häckningstid gjort att fåglarna övergett kolonin. Minskning av fiskarter viktiga som föda. Minskning av skrattmåsar som arten häckar tillsammans med. Förekomst av mink eller andra rovdjur. Massförekomst av trådalger i födosöksområdena som försvårar fiskfångst. Exploatering i eller i närheten av rast- häcknings- och fiskeplatser. Igenväxning kan leda till att viktiga häckningsplatser försvinner. Spridning och ackumulering av miljögifter i havsmiljön.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Möjliga häckningsområden bör skyddas från mänskliga aktiviteter genom införande av beträdnadsförbud eller andra begränsningar av friluftslivet. Bevarande av bytesfiskars lek- och uppväxtområden och därigenom en riklig födotillgång. Ingen exploatering i eller i närheten av områden där arten häckar och rastar.

Fisktärna, *Sterna hirundo* - A193

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Fisktärnan häckar över hela landet, dock ej i Falsterbo-Fotevikenområdet, och är något av en opportunist när det gäller valet av boplatser. Den häckar vid insjöar och dammar likväl som i kustområden men även i hamn- och industriområden. De häckar som enstaka par eller i små kolonier. Fisktärnor kan röra sig långt bort från sina häckningsplatser för att leta föda. Arten har ökat de senaste 30 åren och är stabil över den senaste tioårsperioden. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Arten ska fortsätta att rasta i området under flyttperioderna.

Artspecifika hot

Båttrafik och friluftsliv kan medföra störningar under häckning. Dålig hävd och igenväxning liksom dikning och torrläggning av våtmarker kan leda till att viktiga häckningsplatser försvinner. Rovdjur, som mink, kan leda till att kolonier försvinner. Minskad konnektivitet genom exploatering av viktiga häckningsområden.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Skydda och upprätthålla bevarandevärdena i de livsmiljöer där arten häckar.

Silvertärna, *Sterna paradiseaea* - A194

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Silvertärnan häckar i hela landet vid kusten men även i inlandet vid tjärnar och större sjöar. Den häckar i kolonier och kräver tillgång på fiskrika, grunda kustområden samt till störningsfria häckningsplatser. Arten livnär sig inte bara på fisk utan även på insekter som kan fångas nära vattenytan eller i luften. Antalet häckande par i området har ökat markant sedan 2010 där många de senaste åren har etablerat sig inom ett område vid Norra Flommen sedan området avgränsats med ett elstaket. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika hot

Störning i form av ökad båttrafik och expanderande friluftsliv. Rovdjur som till exempel räv och mink. Spridning och ackumulering av miljögifter i havsmiljön. Exploatering av eller i närheten av häcknings- och rastningsområden.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Möjliga häckningsområden bör skyddas från mänskliga aktiviteter genom t ex beträdnadsförbud eller andra begränsningar av friluftslivet. Begränsning av rovdjur som mink och räv i häckningsområden. Bevarande av fiskars lek- och uppväxtområden och därigenom en riklig födotillgång.

Småtärna, *Sterna albifrons* - A195

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Småtärnan är minst av Europas tärnor. Den häckar i små kolonier vid flacka och sandiga kuster upp längs Östersjökusten, framförallt i de södra delarna, liksom längs västkusten samt sparsamt i inlandet. Den är snäv i sitt val av häckningsområden och vill ha låglänta,

vegetationsfria stränder med sandstrand, sand- eller grusrevlar, skalgrusbankar eller ruderatmarker nära grunda fiskrika kustområden där de livnär sig på småfisk och kräftdjur. Arten har haft en stabil populationsutveckling den senaste 30-års perioden med ökande antal häckande par inom Falsterbo-Foteviksområdet. Arten är bedömd som sårbar (VU) och rödlistad.

Artspecifika bevarandemål

Målet är att arten ska fortsätta förekomma som häckande och i ett större antal.

Artspecifika hot

Störning i form av badturism, expanderande friluftsliv, handredskapsfiske och fritidsfiske, lösspringande hundar samt båttrafik inom eller i närheten av häckningsområden. Igenväxning och exploatering, speciellt av ruderatmark, kan leda till att viktiga häckningsplatser försvinner. Ökad predation av trutar och kråkfåglar. Spridning och ackumulering av miljögifter i havsmiljön.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Möjliga häckningsområden bör skyddas från störning av människor genom beträdnadsförbud eller andra begränsningar av friluftslivet. Båttrafik i närheten av häckningsområden bör begränsas. Igenväxning av viktiga häckningsmiljöer bör förhindras. Begränsning av bopredatorer såsom trutar och kråkfåglar i häckningsområden kan behöva göras. Bevarande av fiskars uppväxtområden och därigenom en riklig födotillgång. Det är vidare viktigt att småtärnans fiskevatten hålls fria från utsläpp av kemikalier.

Jorduggla, *Asio flammeus* - A222

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Jordugglan är en mycket sällsynt häckfågel i Skåne men häckar oregelbundet i Falsterbo-Foteviksområdet där de även rastar och enstaka övervintrar. Jordugglan är knuten till öppna marker och häckar i flera olika miljöer, större myrar eller mossar, hedar, strandängar, kalhyggen, i unga granplanteringar, kraftledningsgator i skogsmark, på öar i kalskärsregionen, i områden med extensivt utnyttjade fuktiga betesmarker och på nedlagd jordbruksmark samt i större kärrmarker med torrare partier. Jordugglans föda utgörs nästan enbart av smågnagare, främst sork. Den jagar under dygnets alla timmar. Under vår- och höststräcken kan de ses jaga över öppna ängs- och betesmarker i området. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Målet är att arten ska fortsätta att häcka, rasta och övervintra i området.

Artspecifika hot

Den omfattande utdikning av våtmarker som skett i södra Sverige sedan mitten av 1800-talet har minskat utbudet av lämpliga häckningsbiotoper. De uteblivna eller starkt reducerade smågnagartopporna i Norrland alltsedan mitten av 1980-talet är den företeelse som starkast har påverkat den svenska jordugglestammen negativt, med allt färre häckande par och en allt sämre rekrytering.

Artspecifika bevarandeåtgärder

-

Trädlärka, *Lullula arborea* - A246

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Trädlärkan häckar i torr och öppen skogsmark, ofta i anslutning till gläntor och odlingar, på sandig eller bergig hedmark, på hedartade hyggen med frötallar samt vid gamla grustäcker. Trädlärkan häckar inte i området men är en flyttfågel som på sin väg till och från häckningsplatser rastar i området. Trädlärkan är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika bevarandemål

Målet är att trädlärkan ska fortsatt rasta i området på sin väg till och från häckningsplatser.

Artspecifika hot

Att arten vid en eventuell andra häckning häckar sent gör att den kan vara känslig för störning, t.ex. från nötkreatur, så sent som i juni. Igenväxning och igenplantering av artens livsmiljöer är stora hot för artens fortlevnad.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Inga artspecifika bevarandeåtgärder bedöms för närvarande krävas utöver sådana generella åtgärder som förhindrar att artens livsmiljöer växer igen.

Fältpiplärka, *Anthus campestris* - A255

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

I Sverige häckar de flesta fältpiplärkorna i kustnära områden på sanddyner och sandhedar, men i Skåne också på t.ex. torra åkrar. Vegetationen får inte var heltäckande, utan nakna sandtytor måste finnas tillgängliga. Ett gemensamt drag för fältpiplärkans livsmiljöer är att de utgörs av successionsstadier som är beroende av ständiga störningar för att inte växa igen och försvinna. Närmast kusterna ombesörjes detta av vind och vatten medan det vid inlandslokaler krävs aktivt jordbruk med betande djur eller – som fallet är vid Ravlunda, Revingeled och

Rinkaby i Skåne – av körning med militära pansarfordon. Fältpiplärkan häckar numera i östra Skåne från nordost om Rinkaby till Ystad, främst i kustnära områden. Dessutom finns något enstaka par i Vombsänkan. Men arten är utgången som häckfågel i Falsterbo-Fotevikenområdet och förekommer numera endast här som rastande under flytten. Arten är bedömd som starkt hotad (EN) och rödlistad.

Artspecifika bevarandemål

Målet är att fältpiplärkan ska återkomma som häckfågel i området.

Artspecifika hot

Förstörelse av häckningsmiljöer genom tallplanering, igenväxning och exploatering genom bebyggelse av marker längs kusten. Förändring av florans i sandmiljöer på grund av ökat kvävenefall som gör att häckningslokaler får invandrande högväxtvegetation och att de förbuskas. Den viktigaste orsaken är dock sannolikt ändrade förhållanden längs flyttningssvägarna och/eller i vinterkvarteren området söder om Sahara där perioder av extrem torka kan ha spelat en roll men även en ökad exploatering och ökad befolkningens mängd.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Restaurering av tidigare kända häckningsplatser.

Törnskata, *Lanius collurio* - A338

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

I Sverige häckar törnskatan i södra och mellersta Sverige samt utmed norrlandskusten. Betesmarker i jordbrukslandskapet samt hyggen i skogslandskapet håller huvuddelen av den svenska populationen. Törnskatan behöver tillgång på öppna marker, främst jordbruksmark, men även kalhyggen. Häckningslokalerna bör ha god tillgång på taggbuskar som slån, ros och hagtorn, men boet kan även placeras i enbuskar, gran och hallonsnår. De äter främst stora insekter som skalbaggar, humlor, bin och vårtbitare och de behöver attraktiva insektsmiljöer i form av blommande och bärande snår och buskar, i kombination med kortbetade gräsytor. Törnskatan häckar sparsamt i området samt rastar under flytten. Arten är bedömd som livskraftig (LC).

Artspecifika hot

Ett indirekt hot mot törnskatan är brist på blommande växter. En hög artdiversitet och stor mängd av blommande växter är kopplat till rik insektsförekomst, vilket är en nödvändighet för att törnskatan ska kunna genomföra lyckade häckningar. Närliggande kråkfågelkolonier har en stark negativ inverkan på törnskatans häckning. Kråkfåglar plundrar ofta törnskatans bon, och som ett resultat av detta är det inte ovanligt att törnsikator väljer bort lämpliga bon om det finns mycket kråkfåglar i närheten. Ett potentiellt hot är habitatförändringar i törnskatans flyttningssväg och övervintringsområden. Då både flyttningssvägen, med Israel som

tydlig "flaskhals", och övervintrings-områdena i södra och östra Afrika ligger i politiskt instabila områden kan törnskatans långsiktiga populationstrend påverkas av politiska beslut utanför Sverige. Störst hot i dessa områden utgör förmodligen befolkningsökningen och den efterföljande uppodlingen av tidigare orörd mark.

Bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Vid återupptagen hävd och röjning ska en del buskar, ex. hagtorn, slån och nypon, som fungerar som häckningsplatser, sparas. Verka internationellt för förbättrade förhållande i övervintringsområdena

Sydlig kärrsnäppa, *Calidris alpina schinzii* – A446

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Den sydliga kärrsnäppan är knuten till öppna och blöta gräsmarker, och i Sverige häckar den numera nästan enbart på betade havsstrandängar. Vegetationen får inte bli högre än 10 till 20 centimeter och närheten till vatten och dyiga stränder är ett krav. En optimal häckningsmiljö består av hävdade, flacka strandängar med vegetation i varierad höjd med både väl avbetade områden som områden där fjolårsgräset finns kvar i låga tuvor, där bona oftast placeras. Födan utgörs av havsborstmaskar, små kräftdjur, mollusker och insektslarver. Ungarna äter mest vuxna insekter som myggor, harkrankar och skalbaggar. Häckningen påbörjas i april, och efter att ungararna blivit flygga i slutet av juni överges häckningsplatserna. Övriga delar av året tillbringar fåglarna i marin miljö på långgrunda och dyiga stränder, och då ofta i stora grupper. I Sverige har populationen av sydlig kärrsnäppa minskat kraftigt under 2000-talet. Arten är bedömd som akut hotad (CR) och rödlistad

Artspecifika bevarandemål

Se gemensamma bevarandemål. Eftersom den sydliga kärrsnäppan är en så pass hotad art ska dennes behov prioriteras i situationer där en konflikt uppstår med andra arters skötselbehov.

Artspecifika hot

Populationen av sydlig kärrsnäppa är idag liten och fragmenterad. Eftersom antalet individer har minskat kraftigt under senare år riskeras inavelsproblem. Inavel har redan konstaterats som ett problem i de mest utsatta häckningsområdena.

Störning från betesdjur som trampar sönder bona vid tidigt betesutsläpp drabbar häckningen på beteshävdade ytor. Äggpredation från till exempel mink och kråkfåglar är ett stort problem, speciellt på lokaler med en liten population häckande fåglar.

Artspecifika bevarandeåtgärder

Skydda bon och ungar från främst fyrfota predatorer genom att till exempel uppföra elstängsel och skyddsburar. För att minska predationen från rovfåglar och kråkfåglar kan träd och buskar i anslutning till den sydliga kärrsnäppans livsmiljö tas bort för att minska utbudet av bo- och spaningsplatser för till exempel kråkfåglar. Holkar för till exempel tornfalk ska inte sättas upp i närheten av miljöer där sydlig kärrsnäppa finns. Viss jakt på kråkfåglar och fyrfota predatorer som mink, kan få förekomma vid behov.

För att undvika trampsador från betesdjur bör betesdjuren lämpligen släppas ut först efter 1 juni. Hävd tillåts ske ända ut i strandkanten så att uppslag av vass och annan hög vegetation förhindras.

Referenser

- Artdatabanken 2018. Rödlistade arter i Sverige, <https://www.artdatabanken.se/var-verksamhet/rodlistning/>.
- Artdatabanken 2018. <https://artfakta.artdatabanken.se/>
- Artdatabanken 2018. <https://artportalen.se/>
- Bengtsson, K. & Green M. 2013. Skånes Fågelatlas. SkOF, Vellinge. ANSER Suppl. nr 65.
- Blom, E-L. 2017. Sexual signaling and noise pollution – implications for courtship behavior and reproductive success in two vocal species of marine gobies. Doktorsavhandling, Naturvetenskapliga fakulteten, Göteborgs universitet.
- Emanuelsson, U. mfl., 2002. Det skånska kulturlandskapet, Årsbok för Naturskyddsföreningen i Skåne 2001, Lund.
- Flodin L-Å., Green M. & Ottvall, R. 2008. Häckande fåglar på havsstrandängar i Halland och Västra Skåne 2007. Länsstyrelsen i Skåne, rapport nr. 2008:47
- Green, M. 2016. Inventering av strandängsfåglar - Sammanställning av resultat för västra Skåne och Vombsänkan 2012. Länsstyrelsen Skåne, rapport nr 2016:11.
- Länsstyrelsen i Skåne län 1952-1995. Skötselplaner för de ingående reservaten.
- Ullman, M. 2017. Inventering av häckande kustfåglar och övervakning av fågelskyddsområden i Vellinge kommun. Verksamhetsrapport 2017, Falsterbo fågelstation meddelande nr. 313.
- Žydelis, R. m.fl. 2009. Bycatch in gillnet fisheries – An overlooked threat to waterbird populations. *Biological Conservation* 142:1269-1281.
- Žydelis, R., Small, C., & French, G. 2013. The incidental catch of seabirds in gillnet fisheries: A global review. *Biological Conservation* 162: 76-88.
- Östman Ö, Eklöf J, Klemens Eriksson B, Olson J, Moksnes P-O, Bergström U. 2016. Top-down control as important as nutrient enrichment for eutrophication effects in North Atlantic coastal ecosystems. *Journal of Applied Ecology*, 53 (4) p. 1138-1147.

Upprättad av Länsstyrelsen Skåne

Planförfattare: Ken Lundborg

Senast reviderad: 2018-10-01 av Lena Svensson

Bevarandeplanen för Falsterbo-Foteviken

Natura 2000-området Falsterbo-Foteviken i Vellinge kommun har som syfte att förstärka och bevara ett unikt område som är av nationell likväl som av internationell betydelse för fågellivet.

En del i länsstyrelsens verksamhet är att skydda värdefull natur genom att bilda Natura 2000-områden och upprätta bevarandeplaner. Syftet är att EU:s medlemsländer ska ta ett gemensamt ansvar för att bevara arter som förekommer i Europa och att upprätthålla Natura 2000-områdenas fåglar i gynnsam bevarandestatus inom den biogeografiska regionen.

Bevarandeplanen innehåller bevarandesyftena och bevarandemålen med Natura 2000-området via de tre kriterierna populationsutveckling och utbredningsområde för fågelarterna samt deras livsmiljöer. Bevarandeplanen innehåller också beskrivning av området, beskrivningar av alla utpekade fågelarter, förutsättningar för gynnsam bevarandestatus, vad som kan påverka Natura 2000-området negativt samt vilka skötselåtgärder som behövs göras i Natura 2000- området.

Länsstyrelsen
Skåne

www.lansstyrelsen.se/skane